

தனித்தமிழ் மாட்சி

மறைமலையடிகள்

விலை 25 புதுக்காசுகள்

தனித்தமிழ் மாட்சி

பண்டைக்காலந் தொட்டு இன்றுகாறும் நடைபெறும் மொழி தமிழ் ஒன்றே ஆகும். பண்படுத்தப்பட்ட பழைய மொழிகளில் தன்னைத் தவிர மற்றைய வெல்லாம் இறந்து போகவுந், தான்மட்டும் இறவாமல் நடைபெற்றுப், பன்னூராயிரம் மக்களுக்குப் பெரிது பயன்பட்டு வரும் பெருஞ் சிறப்பு வாய்ந்த தமிழ்மொழியைக், கல்லாதவர் எல்லாந் தூய்தாய் வழங்கிவர, அதனைக் கற்று அதனாற் பேரும் புகழும் பொருளும் அடைந்துவருஞ் சிற்சிலர் மட்டுந் தமக்கு எல்லா நலங்களையுந் தந்து தாயினுந் தம்மைப் பாதுகாத்துவரும் அதனை நிலைகுலைத்து அழித்தற்குக் கங்கணங்கட்டி நிற்கின்றார்கள். இவர்களின் இக் கொடுஞ் செயல் தன்னைப் பெற்ற தாயைக் கொல்லுஞ் செயலினுங் கொடியதாய் இருக்கின்றது.

இன்னுந், தமிழிற் பிறமொழிச் சொற்களை ஏற்றி அதனை மாசுபடுத்தி யழிப்பதுதான் அதனை வளர்ப்பதாகும் என்று எழுதுவோர், தூய தனித்தமிழ் எழுதுவாரைக், “குறுகிய மனநிலை”, “அறியாமை,” “பேதைமை” யுடையரென இகழ்ந்து பேசி விடுகின்றனர். கொள்கை யளவில் ஒருவரொடு மற்றொருவர் மாறுபட்டிருப்பது பற்றி, அவர் மற்றவரைக் “குறுகிய மனநிலையுடையவர்” எனவும், “அறியாமை,” “பேதைமை” மிக்கவர் எனவும் இகழ்ந்து பேசுதல் அறிவுடையார்க்கு முறையாகாது என்பதை மட்டும் வற்புறுத்துகின்றோம்.

தாங் கொண்ட கொள்கையே உண்மையானது என்று ஒவ்வொருவரும் துணிந்துரைத்தல் ஆகாது. மக்கள் எல்லாருஞ் சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலும் உடையர். ஒருவர் ஒருகாலத்து அறிவேனக் கொண்டது பிறிதொரு காலத்து அறியாமையாக மாறுதலும் உடைத்து. இதனைத் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாரும் “அறிதோ றறியாமை கண்டற்றால்” என நன்கு தெருட்டி யிருக்கின்றனர். இத்தகைய நிலையில் உள்ள மக்கள் ஒருவரை யொருவர் “அறியாமை யுடையர்” என்று இகழ்ந்து பேசுவதினுந் தகாதது யாது உளது! தாந்தாம் உண்மையெனக் கண்டவைகளைத் தக்க சான்றுகள் கொண்டு விளக்கிப்போதலே அறிவுடையார்க்குக் கடனாவதாம்; தமக்கு மாறான கொள்கை யுடையாரை இகழ்ந்து பேசுதல் அவர் தமக்குச் சிறிதும் முறையன்றும். அது நிற்க.

இனி, நமது செந்தமிழ் மொழியில் ஆரியம் ஆங்கிலம் முதலான பிறமொழிச் சொற்களைக் கலவாமல், நம்மாற் கூடியவரையில் முயன்று அதனைத் தூயதாக வழங்கல் வேண்டும். ஆனால், ஒரு சாரார், உலகத்தில் உள்ள எல்லாப் பொருள்களும் மாறுந் தன்மையவாகலின், அவற்றுள் ஒன்றாகிய மொழியும் மாறுதல் அடைதல் இயற்கையேயாம் என்றும், அதனால் தமிழும் பலவேறு மொழிக் கலப்புற்று மாறுதல் அடைதல் நன்றேயாமென்றும் வரைந்திருக்கின்றார். இனி, ‘மாறுதல்’ என்னுஞ் சொல்லால் உணர்த்தப்படும் பொருள் என்னை? ஒன்று தன்றன்மை திரிந்து மற்றொன்று ஆதலா? அல்லது அது தன் இயல்புக்கு ஏலாதவற்றொடு கலக்கப் பெற்றுத் தன் நிலை குலைதலா? அல்லது தன்னிலைக்கு

ஏற்றவாறு பிறவற்றின் உதவியால் தானே வரவர வளர்ந்து திரிபுறுதலா? எனின்; இம்மூன்றும் அம் மாறுதல் என்னுஞ் சொல்லுக்குப், பொருளேயாம். முதலிற் சொன்ன பொருளின்படி, தவணையினத்திற் சேர்ந்த சில சிற்றுயிர்களும் பட்டுப்பூச்சி முதலியன வும் முதலில் ஒருவகை யுருவத்திலிருந்து, பிறகு அவ் வுருவு முழுதுந் திரிந்து தவணையாகவும் பட்டுப் பூச்சி முதலியனவாகவும் மாறுகின்றன; இரண்டாவது சொன்ன பொருளின்படி, மக்கள் முதலான எத் தகைய உயிர்களுந் தம்முடம்பின் இயல்புக்கு ஏலாத நோய்ப் புழுக்களோடும் பார்ப்பின் நஞ்சையொத்த நச்சுப் பொருள்களோடுங் கலக்கப் பெறுமானால் தம் முடம்பின் நிலை குலைந்து மாறி விரைவில் அழிந்து போகின்றன; இனி, மூன்றாவது சொன்ன பொரு ளின்படி, உலகத்தில் உள்ள எல்லா உயிர்களுந் தத்தம் நிலைக்கு ஒத்த பொருள்களின் சேர்க்கையால் தமது நிலை கெடாமலே வளர்ந்து திரிபெய்தி வருகின்றன; மக்கள் தமக்கேற்ற உணவுகளை உட் கொண்டும், இசைவான இடங்களிற் குடியிருந்தும், வரவரத் தம்முடம்பும் உணர்வும் மாறிமாறி வளர்ந்து வருகின்றனர்; மக்கள் அல்லாத மற்றை உயிர்களில் நிலையிற் பொருள்களாகிய புல் மரஞ் செடி கொடி முதலியனவும், இயங்கியற் பொருள் களிற் புழு முதல் யாடு மாடு முதலான எல்லா வுயிர்களுந் தத்தமக்கேற்ற உணவுப் பொருள்களை உட்கொண்டு தத்தமக்கு இசைவான இடங்களில் இருந்து நாடோறும் மாறுதல் எய்தி வளர்ந்து வரு கின்றன. இம் மூவகைப் பட்ட மாறுதல்களில் எத்தகைய மாறுதலை எல்லா உயிர்களும் வீரும்பு கின்றன வென்று உற்றுநோக்கின், தம் இயல்புக்கு

ஒத்தவற்றின் செயற்கையால் தமது தன்மை கெடாமல் வரவரப் பெருக்கமுற்று மாறிமாறி வளர்ந்து வருதலையே அவையெல்லாம் அல்லும் பகலும் விழைந்து வருகின்றனவென்பது எல்லார்க்கும் புலனாம். தமக்கு ஏலாத பொருள்களொடு கலந்து தமது நிலைகுலைந்து மாறி மாய்தலை எவ்வகைப்பட்ட உயிரும் விரும்புவதில்லை; தமக்கு இடர்தரும் இடத்தையேனும் பொருளையேனுங் கண்டால் அவற்றை அகன்றுபோய்ப் பிழைக்கும் முயற்சியைப் புழு முதல் மக்கள் ஈரூன எல்லா உயிர்களும் மிகவும் பரபரப்பொடு நிரம்பக் கருத்தாய்ச் செய்தல் எவரும் உணர்ந்ததேயாம். இடம் விட்டுப் பெயராத புல் மரம் முதலியனவுங் கூடத் தத்தமக்கேற்ற இடங்களிற் செழுமையாய் முளைத்தெழுந்து தத்தமக்கேற்ற உணவுகளை உட்கொள்ளும் வரையில் உயிரோ டிருத்தலும், அங்ஙனம் அமையாக்கால் அவை பட்டுப்போதலும் எல்லாரும் அறிவர்.

ஆகவே, உலகில் உள்ள எல்லாப் பொருள்களும் எல்லா உயிர்களும் மாறுதல் அடைதலாகிய பொது நிகழ்ச்சியைப் பார்த்து, அப்பொது வகையான மாறுதலுள் எத்தகைய மாறுதல் மக்களால் வேண்டப்படுவது என்பதனை உணர்ந்து பாராமல், தம் நிலை குலைந்து மாறுதலாகிய வேண்டாத தொன்றைக் கடைப்பிடியாய்ப் பிடித்துக் கொண்டு, அதன்படி நமது அருமைச் செந்தமிழ்மொழியுந் தனது தூய நிலை குலைந்து மாறுதல் அடைய வேண்டுமென்று உரைப்பது அறிவுடையரால் ஏற்றுக்கோடற் பாலதாமோ? எல்லாப்பொருளும் எல்லா உலகமும் ஒரு காலத்து மாறி மாய்தல் உண்மையேயாயினும், அம் மாறுதலும் அதனால் வரும் அழிவும் இப்

போதே வந்துவிடல் வெண்டுமென்று எவரே
 னும் விரும்புவரோ? ஆண்டு நிரம்பி முதிர்ந்து
 இறத்தல் உண்மையேயாயினும், ஆண்டு முதிரா
 நல்லிளமைப் பொழுதிலேயே நோய் கொண்டும்
 ஆகாப்பொருள்களொடு கலந்தும் மாய்ந்து போக
 எவரே னும் விரும்புவரோ? அங்ஙனம் எவரே
 னும் விரும்புவராயின் அவரை அறிவு திரிபெய்
 சூய வெறியர் என்றே உலகங்கொள்ளுமல்லது,
 மற்று அவரை அஃது உயர்த்துக் கூறுமோ? ஆண்
 டில் முதிர்ந்தவர்களுங் கூடத் தமது உடம்பின்
 நலம் பழுதுபடாதவாறு அறிவான முறைகளைக்
 கையாண்டு மேலும் மேலும் அதனை நலமுறவைத்து
 வாழ்நாளைப் பெருக்குதற்கன்றோ முயல்கின்றனர்?
 நலமுடனிருந்து வாழ்நாளைப் பெருகச் செய்பவர்
 களுக்கு அறிவு வளர்ச்சியும் அதனாற் பேரின்பப்
 பேறும் வாய்த்தலால், உடம்பை விரைவில் நிலை
 குலையச் செய்பவர்களுக்கு அறிவும் இன்பமும்
 வாயா.

அதுபோலவே, நமது செந்தமிழ் மொழியாகிய
 ஒலியுடம்பும் பழுதுபடாமற் செவ்வையாகப் பாது
 காக்கப்படுமானால், அஃது இன்னும் பன்னூருயிரம்
 ஆண்டு உயிரோடு உலவித், தன்னைப் போற்றி
 வழங்கும் மக்களுக்கு அரிய பல நலங்களையும் நன்கு
 பயக்கும். சிலருடம்பு தமக்கு இயற்கையிலேயுள்ள
 குறைபாட்டானுந், தம்மை யுடையவர்களால் நன்கு
 பேணப்படாமையானும் விரைவில் அழிந்துபோதல்
 போலச், சமஸ்கிருதம் இலத்தீன் கிரீக் ஈபுரு முத
 லான பழைய மொழிகளுந் தமக்கு இயல்பாகவுள்ள
 குறைபாட்டானுந் தம்மை வழங்கியோர் நாகரிகம்
 அற்றவராய் இருந்தமையானும் இப்போது மக்

களாற் பேசப்படாமல் வழங்குதல் அற்றன. நமது செந்தமிழ் மொழியோ தனக்கு இயற்கையிலேயுள்ள வளப்பத்தானுந், தன்னை வழங்கிவரும் நாகரிக நன்மக்களின் அறிவு முயற்சியாற் பெரிது போற்றப் பட்டு வருதலானுந் தனது இளமைத் தன்மை குன்றாது இன்னும் உலவி வருகின்றது. சிலர் இளமையிலேயே மூத்துப் போதலையும், வேறு சிலர் முதுமையிலும் அது தோன்றாமற் புத்திளமையோடுங் கட்டழகோடும் விளங்குதலையும் நீங்கள் பார்த்ததில்லையா? பாதுகாப்பினால் இளமையும் வாழ்நாளும் இவ்வாறு நீண்டு வருதல்போலவே, நமது தனித் தமிழையுந் தூயதாக வைத்துப் பாதுகாப்போமாயின் அது மக்கள் உள்ளளவும் இறவாது நடைபெறுதல் திண்ணமன்றோ? எனவே, தமிழ் மொழியின் வளவிய வளர்ச்சிக்கு ஏதுவாகிய மாறுதலே எல்லாரும் விரும்பத்தக்கதா மன்றி, அது குன்றி மாய்தற்கு ஏதுவான மாறுதல் அறிவுடையார் எவரானும் எக்காலத்தும் விரும்பற்பாலதன்று.

இனித், தமிழ் வளர்ச்சிக்கு மாறான மாறுதல் என்னென்றால், தூய தமிழ்ச் சொற்கள் இருப்பவும் அவற்றை வீடுத்து அயன்மொழிச் சொற்களை அதன்கட் கொண்டுவந்து புகுத்தலேயாம். ஓர் உடம்பின் உள்ளும் புறம்பும் உள்ள உறுப்புகள் எல்லாவற்றின் தொகுதியே அவ்வுடம்பாதல்போல, ஒரு மொழியில் உள்ள அதன் எல்லாச் சொற்களின் தொகுதியே அம் மொழியாகும். கூனுங் குறளும் ஊமுஞ் செவிடுஞ் சிதடும் உறுப்பறையுமாய்ச் சில உடம்புகள் இயற்கையிலேயே பழுதுபட்டிருத்தல் போலவும், அங்ஙனம் பழுதுபட்ட வுடம்புகள் அக்குறைபாட்டை நீக்கிக்கொள்ளும் பொருட்டுக்

கோலுங் குறடும் எழுத்தும் போலிக் கைகால்களுஞ் செயற்கையாகச் செய்து அமைத்துக்கொள்ளுதல் போலவும், இயற்கையிலே குறைபாடு உடைய ஆங்கிலம் மலையாளம் கன்னடம் தெலுங்கு வங்காளி இந்தி முதலான மொழிகளே மற்றை மொழிச் சொற்களின் உதவியைப் பெரிதும் வேண்டி நிற்கின்றன. மற்று எல்லா நிறைவும் உடைய தமிழ் மொழிக்கோ அங்ஙனம் பிறமொழிச் சொற்களின் உதவி சிறிதும் வேண்டப்படுவதில்லை. மக்கள் இம்மை மறுமையைப் பற்றி அறியவேண்டுவன வெல்லாம் முற்றும் எடுத்துக் கூறந், 'தொல்காப்பியம்,' 'திருக்குறள்' என்னும் நூல்கள் இரண்டுந் தூய தனித் தமிழ்ச் சொற்களால் ஆக்கப்பட்டிருத்தலே யாம் கூறும் இவ் வுண்மைக்குச் சான்றும். இங்ஙனந் தன் இயற்கைச் சொற்களால் அமைந்த தாகிய தமிழிற் பிறமொழிச் சொற்களைப் புகுத்துதல் எதுபோலிருக்கின்றதென்றால், எல்லா வுறுப்புக்களும் அமைந்த அழகியதோர் உடம்பில் உள்ள உறுப்புக்களை வெட்டி எறிந்துவிட்டு, வேறு மண்ணும் மரத்தாலுஞ் செயற்கையாக அவ்வுறுப்புக்கள் போற்செய்து அவற்றை அதன்கண் ஒட்டவைத்துப் பார்த்தலுக்கே ஒப்பாயிருக்கின்றது. மயிர் குஞ்சி கூந்தல் முதலிய தமிழ்ச் சொற்களை விடுத்து 'ரோமம்,' 'சிகை' என்னும் வடசொற்களையும், உடம்பு தலை சென்னி முகம் முதலியவற்றை நீக்கிச் 'சரீரம்' 'சிரசு' 'வதனம்' என்பவற்றையுங், கண்காது செவி முக்கு என்பவற்றுக்கு 'நயனம்' 'கர்ணம்' 'நாசி' என்பவற்றையும், மிடறு கழுத்து என்பவற்றுக்கு மாறாகக் 'கண்டம்' என்னுஞ் சொல்லையுந், தோள் கை முதலியன இருக்கப் 'புஜம்' 'கரம்' என்ப

வற்றையும், வயிறு அகடு இருக்க 'உதரம்' 'குஷி' என்பவைகளையும், கால் அடி என்னுஞ் சொற்களுக்குப் 'பதம்' 'பாதம்' என்பவற்றையுங் கொண்டு வந்து நுழைத்தல், அவ்வத்தமிழ்ச் சொற்களாகிய உறுப்புகளை வெட்டி யெறிந்துவிட்டு, அவை போன்ற ஏனை மொழிச் சொற்களைக் கொணர்ந்து அத்தமிழ் உடம்பின்கண் ஒட்டவிடுதலையே போல்கின்றதன்றோ? பொருள்களை 'வஸ்துக்கள்' என்று சொல்வது எற்றுக்கு? ஒளியைப் 'பிரகாச'மென்றும், ஓசையைச் 'சப்தம்' என்றுஞ், சுவையை 'ருசி' என்றும், மணத்தை வாசனை, என்றுந் தித்திப்பு இனிப்பை 'மதுரம்' என்றுந், தொடுதல் உறுதலை 'ஸ்பர்சம்' என்றுந், கல்வியை 'வித்தை' என்றுந், தண்ணீர் சோறு உணவு என்பவற்றை 'ஜலம்' 'அந்நம்' 'ஆகாரம்' என்றும், ஆடையை 'வஸ்திரம்' என்றுந், கட்டாயம் என்பதை 'அவஸ்யம்' என்றுந், தாய் தந்தை மகன் மகள் உறவினரை 'மாதா' 'பிதா' 'புத்ரன்' 'புத்ரி' 'பந்துக்கள்' என்றுந், துன்பம் கேடு குடும்பம் என்பவைகளைக் 'கஷ்டம்' 'நஷ்டம்' 'சம்ஸாரம்' என்றுந், தலைமுழுக்கு வழி பாடு இளைப்பு தூக்கம் முதலியவைகளை 'ஸ்நாநம்' 'பூஜை' 'ஆயாசம்' 'நித்திரை' என்றும், முயற்சி ஊழ்வினை உயிர் சிவம் கடவுள் என்பவற்றைப் 'பிரயத்நம்' 'விதி' 'ஆத்மா' 'ஈசன்' 'பிரமம்' என்றும், நினைத்தல் எண்ணல் சொல்லுதல் என்பவற்றை 'ஞாபகம்' 'பாவனை' 'வசனித்தல்' என்றுந் தாயதமிழ்ச் சொற்களை ஒழித்து வடமொழிச் சொற்களைக் கொண்டுவந்து புகுத்தித் தனித்தமிழ்ச் சொற்களை வழங்காமல் தொலைப்பதுதானா நமது அருமைச் செந்தமிழ் மொழியை வளர்ப்பது? அறி

வுடையீர் கூறுமின்கள்! இன்னும் இங்ஙனமே எத்தனையோ ஆயிரஞ் சொற்களை வடமொழி முதலான பிறமொழிகளினின்றும் கொண்டு வந்து, அவற்றைத் தமிழிற் புகுத்தி, அதன் தூய தனிச் சொற்கள் ஒவ்வொன்றாக வழக்கு வீழ்ந்துபோகுமாறு செய்வது தானா தமிழையும் பிறமொழிகளையுங் கற்றவர் அதற்குச் செய்யும் உதவி? தான் பிடித்ததை எப்படியாவது நிலைநாட்டிவிடவேண்டுமென்று முன்வந்து தமிழ் மொழியைத் தொலைக்க வழி தேடுவது தானா தமிழ் கற்று அதனாற் பிழைப்பவர் அதற்குச் செய்யும் நன்மை? தமிழையும் பிறமொழியையுங் கற்கக் கற்கத் தமிழ்மொழிச் சொற்கள் இவை அயல்மொழிச் சொற்கள் இவையென்று நன்குணர்ந்து தமிழில் ஏனையவற்றைக் கலவாமற் பேசுதல் எழுதுதலும், தமிழில் முன்னமே வழக்கு வீழ்ந்த சொற்களையுந் திரும்ப எடுத்து வழங்கவிடுதலும் அல்லவோ கற்றவர் அம்மொழியைப் பாதுகாத்து வளர்த்ததற்குச் செய்யும் நன்முறையாகும்.

ஆங்கிலத்தில் வல்ல நல்லிசைப் புலவர்களான ஷேக்ஸ்பியர், மில்டன், ஷெல்லி, டெனிசன் முதலியோர் தம்மால் ஆனமட்டும் முயன்று அயல்மொழிச் சொற்கள் விரவாத தூய ஆங்கில நடையிற் பல்லாயிரம் இனிய பாக்கள் பாடியிருப்பதற்காக அவர்களை ஆங்கில நன்மக்கள் எவ்வளவு புகழ்ந்து பேசுகின்றார்கள்! பிற்காலத்திருந்த டெனிசன் தமது காலத்தில் வழங்காது மறைந்த தூய ஆங்கிலச் சொற்களையும் மீண்டும் எடுத்து ஆண்டு அவற்றை வழங்கவிட்டமைக்காக, அவர் கற்றறிவுடைய ஆங்கில நன்மக்களால் எவ்வளவு பாராட்டப்படுகின்றார்! ஜான்சன், கிப்பன் என்னும் உரைநூற் புலவர்கள் மற்றைத்

துறைகளிற் சிறந்தவர்களாயிருந்தும், அவர்கள் இலத்தீன், கிரீக் முதலான அயன்மொழிச் சொற்களை மிகுதியாய் எடுத்துத், தம் உரைநூல்களில் விரவவைத் தெழுதினமைக்காக அவர்களை அந்நன்மக்கள் இன்னுங் குறைத்துப் பேசுதல் ஆங்கில நூலுரை வரலாறு கற்பார் எவரும் நன்கு உணர்வரன்றோ? ஆங்கில மொழியில் இலக்கண நூற்புலவராய் விளங்கிய மிக்கிள்ஜான் என்னும் ஆசிரியர். "பழைய நாளில் ஆங்கில மக்கள் நாகரிகம் அற்றவராய் இருந்தமையானே பலமொழி பேசும் பல்வகை நாட்டாரும் அவர்மேற் படையெடுத்து வந்து அவர்தம் நாடு நகரங்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு அவரொடு நெடுகக் கலந்து வந்தனர்" எனவும், "அதனாற் பலமொழிச் சொற்களும் வெற்றியாளராய் நிலைபெற்ற அப்பவர் வாயிலாக நீக்கமுடியாதவாறு ஆங்கில மொழியிற் கலந்து நிலைபெறலாயின" எனவும் மொழிக்கலப்பின் வரலாற்றை எடுத்துக் காட்டிய பின், "பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில், இலத்தீன் மொழிச்சொற்களை மிகக் கலந்தெழுதும் நடைபுது வழக்கமாய் வந்துவிட்டது. 'உரோம் அரசியலின் இறக்கமுஞ் சிதைவும்' என்ற நூலை எழுதிய கிப்பன் என்பவரும், அந் நூற்றாண்டிற் சிறந்த ஆங்கிலச் சொற்பொருள் எழுதிய ஜான்சன் என்பவரும் இலத்தீன் மொழிச் சொற்களை நிரம்பவும் மிகுதியாய் எடுத்துக் கையாண்டனர். கிப்பன் நூற்றுக்கு முப்பது சொல் விழுக்காடும், ஜான்சன் இருபத்தெட்டு விழுக்காடுமாக அயன்மொழிச் சொற்களை விரவவிட்டனர். ஆனாலும், உள்ளூர் நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிக் கலப்பில்லாமல் எழுதிய புலவர்களிடத்தும் அவர்கள் இயற்றிய நூல்களிடத்தும் நாம் வரும்

போது, இலத்தீன் மொழிச் சொற்கள் மிக மிகக் குறைவாக இருத்தலைக் காண்கின்றோம். ஜான் முனிவரது நூலின் மொழி பெயர்ப்பில், நூற்றுக்கு நான்கு இலத்தீன் சொற்களே காணப்படுகின்றன; அதில் இன்னும் பலவிடங்களில் இலத்தீன் மொழிச் சொல் ஒன்றுகூட இல்லாத பாக்கள் பலவற்றை நிரைநிரையாய் எடுத்துக் காட்டலாம்” என்று கூறிப், பின்னும் “பதினேழாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இச் சொற்களைத் தொகுதியாய்க் கொண்டு வந்து நுழைக்கும் நோக்கம் வலுப்பட்டது; அங்ஙனமே அவை பலவும் வந்து சேர்ந்தன; ஆனாலுந்தாம் வந்திருத்தற்கு உரிய இடங்கள் முன்னமே நிரப்பப்பட்டமையுந், தாம் வேலை செய்தற்கு வாய்த்த பொழுதுகள் முன்னறிந்து நிறுத்தப்பட்டமையுங் கண்டவுடனே அவை வந்தபடியே திரும்பி விடலாயின. அது முதல் அவை பின்னர்க் கேட்கப்படவே இல்லை. குரு முதல்வரான ஜெரிமிடெய்லர் *sportiveness* என்னும் ஆங்கிலமொழிக்கு மாறாக *ludibundness* என்னும் இலத்தீன் மொழியையும், *mentalblindness* என்பதற்கு மாறாக *cecidity* என்னுஞ் சொல்லையும், *secret* என்பதற்கு மாறாக *clancular* என்னுஞ் சொல்லையும், *cruelty* என்பதற்கு மாறாக *ferity* என்னுஞ் சொல்லையும், *lady's maid* என்பதற்கு வேறாக *paranymph* என்னுஞ் சொல்லையுங் கொணர்ந்து வழங்கினார். ஏளனஞ் செய்யத்தக்க அளவாக இத்தகைய நடை பெருகி வரவே, இத் தன்மையவான சொற்களை வழங்குதலில் உண்மையான பயன் இல்லையென்பது ஆங்கில மக்களின் நல்லறிவுக்குப் புலப்படலாயிற்று; புலப்படவே அவை அமைதியுடன் கைவிடப்பட்டன

ஆங்கிலங் கற்கும் இந்துவோ பெருந்தொகையான இலத்தீன் சொற்களைப் பயன்படுத்துதற்கு எப்போதும் பெருவிருப்புடையனாய் இருக்கின்றான்.” என்று எழுதி, அதன்பின் ஓர் இந்து மாணவன் ஆங்கிலத்தில் ஆக்கிய ஒரு நாலடிச் செய்யுளை எடுத்துக்காட்டி “ஆங்கில மகன் எவனும் அவ்வளவு மிகுதியான இலத்தீன் மொழிகளைச் சேர்த்து ஒரு நடை எழுத மாட்டான்” என்று அதன் பிழைகளை எடுத்துக் கூறிச், ‘சொற்களைச் செவ்வையாக வழங்கும் முறை இன்னதென்று உணரவும் அறியவும் வேண்டும்’ அயலான் ஒருவன் அச் சொற்கள் வழங்கும் நாடுகளிற் போய்ச் சிலகாலம் அங்கே தங்கியிருக்க வேண்டும்” என்றும், “நன்கு கற்றவர்கள் அயன்மொழிச் சொற்கள் விரவிய இத்தகைய ஆங்கில நடையைத் தங்களாற் கூடியமட்டும் விலக்குகின்றார்கள்” என்றுங், கோல்ட்சிமித், ஜேன் ஆஸ்டன், உவால்டர்ஸ்காட், மெக்காலே, ப்ரௌட், ஸ்டீபன்சன் முதலானோரை ஒத்த புலவர்களின் நூல்களைப் பயின்று அவற்றின் சுவையை நுகரும் எந்த இளைஞனும் உரிய காலத்தே நல்ல தூய ஆங்கில நடை எழுதுந் திறத்தைத் தானே திண்ணமாய்ப் பெறுவன்” என்றும் முடித்துக் கூறுகின்றார்; (Prof. J. M. D. Meiklejohn's The Art of Writing English, pp. 121-132) இந் நல்விசைப் புலவர் கருத்துக்கு ஒப்பவே, வரலாற்றுநூற் புலமையில் நிகரற்று விளங்கிய ஆங்கில ஆசிரியரான பிரீமன் என்பவரும் “வேண்டப்படாத பிரஞ்சு இலத்தீன் மொழிச் சொற்கள் உரைநடையை உயர்வுபடுத்துகின்றன வென்று பிழையாகக் கருதப்படுகின்றனவே யல்லாமல், உண்மையில் அவை பொருட் குழப்பத்தையே

மேலுக்குமேல் உண்டுபண்ணுகின்றன; ஆதலால், அவைகளுக்கு மாறாகப் பொருட்டெளிவுள்ள வெளிப்படையான ஆங்கிலச் சொற்களையே ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் வைத்து எழுதுவது எளிதெனக் கண்டிருக்கின்றேன். பதினான்கு அல்லது பதினைந்து ஆண்டுகளின் முன் யான் எழுதியதைவிட இப்போது யான் தெளிவான தூய ஆங்கில நடை எழுதக் கூடுமென யான் கண்டுகொண்டமை எனக்கு எவ்வாற்றானும் வெட்கமாயில்லை; நடையெழுதப் பழகும் இளைஞரைத் தேற்றல்வேண்டி இவ்வுண்மையைச் சொல்வது நல்லதென எண்ணுகின்றேன். நடையெழுதத் துவங்குவோர்தாம் உயர்ந்தநடையெழுதுவதாக எண்ணிக்கொண்டு எழுதுவதில் மயக்கம் உடையராகின்றார்கள். உண்மையான ஆற்றலுக்கும், எல்லாவற்றையும்விட உண்மையான தெளிவுக்கும், நம் மூதாதைகள் வழங்கிய பழைய ஆங்கிலமொழியை ஒப்பது பிறிதில்லை என்னும் உண்மை முற்றும் உணரப்படுவதற்குப் பல ஆண்டுகளின் பழக்கம் இன்றியமையாது வேண்டப்படும்.” (Quoted in Meiklejohn's *The Art of Writing English*. p. 128), என்று ஆங்கிலமொழியைத் தூய்தாய் வழங்குதலின் மேன்மையை வற்புறுத்திப் பேசியிருக்கின்றார்.

ஆங்கிலமக்களுக்கு நாகரிகமுந் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளத்தக்க நிலையும் வாயாதிருந்த பழையநாளில், ஐரோப்பாவின் வடமேற்கு மூலையிற்றேன்றிய சூடர், ஆங்கிலர், சாகிசர் முதற் பல மொழி பேசும் பல்வகை நாட்டாரும் பிரித்தானியத்தீவின் கண் வந்து புகுந்து, அங்கு இருந்த பிரித்தானியரைப் போரில் வென்று அவர் தம்மைத் தத்தம் ஆளுகைக்குள் அடக்கி அரசுபுரிந்து வந்தனர்.

அவர்கட்குப் பின்வரும் பல்வகை மக்களும் அடுத்தடுத்துப் படையெடுத்து வந்து ஆங்கிலரைத் தங்கீழ்வைத்து ஆண்டு அவரொடு கலந்தமையாலேதான், கெல்டிக், காந்திநேவியம், இலத்தீன், நார்மன், பிரஞ்சு, கிரேக்கு முதலான பற்பல மொழிச் சொற்களும் ஆங்கிலத்தில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்க் கலந்து அதனைப் பெருக்கச் செய்தன. முதன்முதற் சூடர் ஆங்கிலமொழியைப் பிரித்தானிய தீவினுட்கொண்டுவந்த காலத்து, அதன்கண் இரண்டாயிரஞ் சொற்களுக்கு மேல் இல்லையென்று அம்மொழிவல்ல இலக்கண ஆசிரியர்கள் வரைந்திருக்கின்றனர். இங்ஙனம் முதலில் மிகக் குறைந்த நிலையி லிருந்து பின்னர்க் காலந்தோறும் பலமொழிக் கலப்பினாற் பெருகிய ஆங்கிலமொழி, அப் பிறமொழிச் சொற்களின் உதவியின்றி முற்றும் நடைபெறுதல் இயலாதென்பதனை ஆங்கிலம் நன்கு உணர்ந்தார் எவரும் விளக்கமாய் அறிந்திருப்பவும், ஒருவர் அவ்வுண்மையை மறைத்து, அது தனித்து இயங்கமாட்டாதது அன்று எனவுந், தனித்து இயங்கவல்ல அதனை அவ்வாறு இயக்குதல் பயன்றராது எனக் கண்டே அதனைப் பலமொழிச் சொற்களோடுங் கலப்பித்து வழங்குகின்றார் எனவுங் கூறியது பெரிதும் பிழைபாடுடைத்தாம் என்க.

இனி, முற்றுந் தனித்து இயங்கமாட்டக் குறைபாடுடைய ஆங்கில மொழியையே இயன்றமட்டுந் தூய்தாய் வழங்குதலிற் கண்ணுங்கருத்தும் வைக்கவேண்டுமென்று அம்மொழிக்குரிய ஆங்கில நன்மக்கள் ஓயாது வற்புறுத்து வருகுவராயிற், பண்டைக்காலந்தொட்டே நாகரிக வாழ்க்கையிற் சிறந்தராய்த்தாம் ஒருவர் கீழ் அடங்கி வாழாது, பிறமொழி

பேசுவாரையுந் தங்கீழ் அடக்கிவைத்துத் தமது செந்தமிழ் மொழியையே நீண்ட காலம் வரையில் தூய்தாய் வழங்கி வளர்த்து வாழ்ந்துவந்த தமிழ் மக்களின் கால்வழியில் வந்தோரான நாம் நமது அருமைச் செந்தமிழ் மொழியைத் தூய்தாய் வழங்குதலில் எவ்வளவு கண்ணுங்கருத்தும் வைக்கவேண்டும்! அதற்காக நாம் எவ்வளவு முயற்சி யெடுக்கவேண்டும்! அங்ஙனமிருக்க, அதனைக் குறைபாடுடைய ஆங்கிலத்தோடு ஒப்பிட்டு, அதன் தூய்மையைக்கெடுத்து வடமொழி முதலான மற்றையமொழிச் சொற்களை அதன்கட் கொண்டு வந்து புகுத்தல் அதற்கு ஓர் ஆக்கமேயாம் என்று கூறுவார் உரை இப்போது அவர் அடைந்திருக்கும் அடிமைத்தன்மையைக்காட்டுகின்றதன்றோ? பண்டைநாளில் ஆரியப்பார்ப்பனருந் தமிழர்க்கு அடங்கியிருந்து தமிழை வளர்த்தனர்; இப்போது அப் பார்ப்பனர் பல்வகைச் சூழ்ச்சிகளால் தமிழர்க்கு மேம்பட்டார்போற் றம்மைத்தாமே உயர்த்துக்கொண்டு, தமிழரைத் தங்கீழ் அடக்கி அடிமைகளாக்குதற் பொருட்டு மிக முயன்றும் அது முற்றுங் கைகூடாமையின், தமிழர்க்குரிய தமிழையாவது ஆரியம் முதலான பிறமொழிச் சொற்கள் சேர்த்துக்கெடுத்து வைத்தால் தங்கருத்து நிரம்புமென்றுன்னி அவனைப் பெரிதும் மாசுபடுத்தி வருகின்றார். அப் பார்ப்பனர் வலையிற் சிக்கிய தமிழ்ப் புலவர் சிலரும் அச்சூழ்ச்சியைப் பகுத்துணர்ந்து பாராது, 'குலத்தைக் கெடுக்கவந்த கோடரிக்காம்பு' போல், அவ்வாரியப் பார்ப்பனரினும் பார்க்கத் தாமே தம் தனித்தமிழ் மொழியைச் சிதைத்தொழிக்க மடிகட்டி நிற்கின்றார்! ஐயகோ! பண்டுதொடங்கிப் புனிதமாய்

ஓங்கி நிற்கும் நம் தனித்தமிழ்த் தாயைப், பிற
 மொழிச் சொற்களென்னுங் கோடரியினுள்
 நுழைந்துகொண்டு, இத் தமிழ்ப் புதல்வர் வெட்டிச்
 சாய்க்க முயல்வதுதான் கலிகாலக் கொடுமை! இத்
 தீவினைச் செயலைப் புரியும் இவர் தம்மைத் தடுத்து,
 எம் தமிழ்த் தாயைப் பாதுகாக்க முன் நிற்கும் எம்
 போல்வாரது நல்வினைச் செயல் ஒருகாலுங் கலி
 காலக் கொடுமை யாகாதென்று உணர்மின்கள் நடு
 நிலையுடையீர்!

மறைமலையடிகள் நூல்கள்

	ரூ.	ப. கா.
அம்பிகாபதி அமராவதி	4	00
அறிவுரைக் கொத்து	3	00
ஷை உயரிய பதிப்பு	3	50
மறைமலையடிகள் கடிதங்கள்	1	00

அடிகளாரின் சிறு நூல்கள்

தமிழின் தனிச் சிறப்பு	0	37
கடவுள் நிலை	0	15
சைவசமயப் பாதுகாப்பு	0	15
திருக்கோயில் வழிபாடு	0	15
சிறுதேவதைகட்கு உயிர்ப்பலியிடலாமா?	0	15
சீவகாருணியம்	0	15
கடவுளுக்கு அருளுருவம் உண்டு	0	15
கல்வியே அழியாச் செல்வம்	0	15
கல்வியுங் கைத்தொழிலும்	0	15
பகுத்துணர்வும் மாதரும்	0	25
தமிழ்த்தாய்	0	15
தமிழிற் பிறமொழிக் கலப்பு	0	25
தனித்தமிழ் மாட்சி	0	25
அறிவுநூற் கல்வி	0	15
தமிழ் நாட்டவரும் மேல் நாட்டவரும்	0	60
உடன்பிறந்தார் ஒற்றுமை	0	15
கூட்டு வாணிகம்	0	15
பெண்மக்கள் கடமை	0	15
பெற்றோள் கடமை	0	25

பாரி நிலையம்
59. பிராட்வே. சென்னை 1.